

— Az nemcsak tőlem függ!

Az alispán, mint rendesen minden ellentmondó szóra, most is fel-fortyant:

— Mindegy. Ha ezt nem ígéred meg nekem, rögtön hazamész!

— És ha nem megyek?

Dühösen ment neki az alispán.

— Hallgass! Nem szégyenled magad? Hálátlan kölyök te! Hát ki javát akarom én?! Nem a tiedet?! Nem tettem érted mindig többet, mint az apád? Nem úgy bántam veled mindig, mintha saját fiam lennél? Ezt érdemlem én tőled?

A Fiú megtorpant. Lehajtotta a fejét.

— Jól van, Sándor bátyám. Ígérem, nem lesz botrány!

Az alispán szó nélkül megragadta a Fiú kezét.

— Ez már beszéd! Most meg gyere te pernahajder és mulass. De siess, mert azok már nagyon messze tartanak.

Boldogan ugrott be a pavillonba a Fiú. Mintha bomba esett volna közéjük, úgy rebbentek szét a láttára.

Harsányan, derülten kiáltott fel:

— Hölgyeim, kezeiket csókolom! Uraim, szervusztok! Csúnya dolog, hogy nélkülem fogtok neki ennek az illatos, pezsgős, lampionos mulatságnak! Hurrá! Kérem a pezsgőt! Egy pohárral! Két pohárral! Tíz pohárral! Be akarom érni egykettőre a lobogó kompániát. Hölgyeim! Pezsgőt kérek!

S a színésznők nevetve, csintalankodva hozták hozzá a pezsgőtől habos poharakat és ő mindegyik kezéből elfogadta és kiitta mindegyikét.

(Folytatása következik.)

Büky György.

TAVASZÉJI KONCERT.

*Daltermő, zengő pillanat:
Mikor az első rügy fakad
Lázás, tavaszi éj alatt...*

*Csengel a csend, de száz sikoly
Bujkál az erdön és síkon
Rügyeket bontó pónsípon.*

*Nyárról maradt, árva levél
Tar ágon tengve-lengve él:
Várja, hogy egyszer útrakél.*

*Télen fedte halotti mez,
De most hallja a nászi neszt:
Lázít a síp, forogni kezd.*

*Elönti vad tavaszi láz,
Fonnyadtan hajlong és bokáz:
A szellő lágyan fuvoláz.*

*Szél kapja el s holtan leperdül,
Alvó madár lágy álma rezdül:
Dal villan holt erdön keresztül...*

*S e haldoklásban, vágyban, dalban
Tavasz kürtje ujjongva harsan:
S az első rügy kibomlik halkan.*

Simon Gyula.